

til at tænke paa den ærede Rigsdagsmand. Saavidt jeg kan huske det Exempel, han anførte, saa forekommer det mig ikke saa aldeles smagfuldt, men jeg skal dog følge den ærede Rigsdagsmand, da det var simpelt, klart og fatteligt, som Enhver vist vil have indseet. Han siger nemlig: En Fader sidder ved Bordet med sit Barn og spiser, og siger til det: Du kan spise af denne Ret, og Du kan lade det være; men, hvis Du ikke spiser af den, saa faaer Du ikke Noget at spise, „og“, spørger saa den ærede Rigsdagsmand, „kan man kalde det Frihed? Men den ærede Rigsdagsmand glemmer — og det er Noget, man vel maa huske paa, — at her i dette Tilfælde kan Barnet igjen sige til Faderen: „Ja, kjære Fader, saa faaer Du heller ikke Noget at spise“. Det er netop det, Rigsraadet kan sige, naar Talen er om en ny Lov; Regjeringen kan sige: „Lager Du ikke det, saa faaer Du slet ikke Noget“; men Rigsraadet kan saa igjen sige til Regjeringen: „Ja, det er meget muligt, men saa faaer Du heller ikke Noget“. Hvert ligger da, skulde jeg mene, at der maa søges en Overenskomst. Det er virkelig en aldeles urigtig Forestilling, — men den ærede Rigsdagsmand har jo virkelig ogsaa en særdeles lang Række af skæve Udtryksmaader, — naar han siger, at man regjerer ikke med de Love, man ikke faaer, men med dem, man faaer; nei, man regjerer med de Love, man har. Og det er fremdeles en aldeles urigtig Opfatningsmaade, naar han troer, at det ikke skulde være Regjeringen ligesaa magtpaaligerde som Folket at faae Lovene frem; det stiller sig forskjelligt: undertiden er det Regjeringen, der, saa at sige, trænger paa at faae en Lov igjennem, og undertiden er det Folkerepræsentationen; det vil, som sagt, stille sig forskjelligt, alt efter den større eller mindre Tyrighed, der er tilstede hos vedkommende Minister; men, som sagt, jeg paastaar, at der maa finde en Overenskomst Sted mellem Regjeringen og Repræsentationen, hvor den lovgivende Virksomhed skal bære nogensomhelst Frugt. Jeg skal her gjerne sige, hvorledes jeg har tænkt mig, at Rigsraadet vil behandle saadanne Sager. Jeg antager nemlig, at, naar Regjeringen vil gjøre Forandring i Noget, der

er vedtaget ved 2den Behandling, træder Rigsraadet sammen som et Udvalg, og at der da vil blive forhandlet med Regjeringen, og jeg antager tillige, idetmindste skal jeg ikke nægte, at jeg vilde være derfor, at, forsaavidt der ikke bliver tilbeiebragt en Overenskomst, saa stemmer Rigsraadet ved 3die Behandling imod Loven. Derved vilde det i Virkeligheden faae al den Indflydelse, som det med Hensyn til Lovgivningen bør have. Det staaer fast, at Rigsraadet har en sand Deeltagelse i den lovgivende Myndighed, og det staaer ligesaa fast, at, naar kun de ordinære Indtægter blive opførte paa det foreløbige Budget, har det med Hensyn til Normalbudgettet gjennem Bevillinger en sand Indflydelse paa Finantserne; det har en sand Indflydelse paa den hele politiske Stilling. Jeg troer altsaa ikke, at der vil være nogen overordentlig væsentlig Forskjel med Hensyn til Folkeligheden, hvad enten man følger den ene Valglov eller den anden. Rigsraadet har en sand Deeltagelse i den lovgivende Myndighed, en virkelig Indflydelse paa Finantserne, og derfor er det, at jeg ogsaa for mit Vedkommende vedblivende maa tilraade at stemme for Vedtagelsen af Beslutningen om Grundlovsbestemmelsens Strafftræden.

Der er flere Gange her blevet reist det Spørgsmaal: Ja, men naar vi nu sige Nei, hvad saa? Jeg maa tilstaae, at der er fremkommet et for mig uforklarligt Duffe om Oplosning, dersom man skulde setre; dette Duffe er blevet fremsat af Rigsdagsmanden for Holbek Amts 2den Valgfreds (Eschering) og flere andre Medlemmer. Jeg forstaaer det ikke. Hvorfor vil man, naar man er sikker paa sin Sag, ikke forfølge Seiren? Hvorfor vil man ikke snarere sige: vi vige ikke, men tilbyde vore Kræfter til at danne et nyt Ministerium, end forlange Oplosning og vinde det Par Maaneder til at gjøre de Skridt, der ere nødvendige for at føre Sagen hurtigt igjennem. Det er mig uforklarligt, at man ønsker Seiren og saa ønsker Oplosning. Det er ikke for at spørge Valgerne; thi man er jo sikker paa, at de ere enige med dem, derom er der jo ingen Tvivl. Hvorfor vil man da have denne Oplosning for at komme her tilbage og sige Nei? Der vil jo ingen Forandring ske i Stillingen